

konstruktiv rolle i at få skabt en varig løsning i Irak. Hvis det så ikke skal være atomvåbenområdet, hvor man skal dæmpe kritikken af Iran, så kan fru Pia Christmas-Møller måske oplyse Folketinget om, hvad det er for nogle krav, man ikke skal stille til Iran, eller hvad det er for nogle krav, man skal imødekomme i forhold til Irans ønsker, som man ikke imødekommer i dag, og som Iran helt sikkert vil komme og kræve i den proces, der kommer nu. Det vil fru Pia Christmas-Møller måske løfte sløret for.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Iran er på mange måder ledet af tyranniske despoter. Men Iran har jo også et behov for i hvert fald undertiden at leve i fred med sine naboer. Det er vel det, der er det bærende, når man netop har indgået en aftale med Irak om olieleverancer. Iran har behov for olieforstyrrelser fra Irak. Selv om man selv er olieproducerende, så eksporterer man ganske meget olie, hvorfor man har brug for yderligere olie fra Irak, og man har altså indgået en aftale, som er første skridt i retning af en stabilisering af grænseområdet mellem Irak og Iran.

Hvorfor skulle man ikke kunne tro på, at man ad den slags veje kan opnå en større grad af fredelig sameksistens? Hvorfor ser hr. Rune Lund straks for sig, at alle det internationale samfunds resolutionskrav bryder sammen, fordi man åbner for en dialog med Iran og Irak?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning, og det er fra hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må sige, der er ved at ske noget interessant i regeringen. Iranpolitik, det må jeg sige. Det var da en fantastisk venlig beskrivelse, der her blev givet af Iran af den konservative ordfører. Det var da nye toner – interessant, interessant.

Men før fru Pia Christmas Møller skruer sig op på de helt høje nagler, synes jeg da, at spørgsmålet må ses i sammenhæng med, at man i 2003 gik i krig for at udbrede demokratiet. Det var en kamp mellem demokratiet og diktaturet, sagde statsministeren. Så er det da interessant at få afklaret, at hvis konsekvensen af denne krig for demokratiet betyder, at Iran får styrket sin position, var det så det, som statsministeren og

George W. Bush tænkte på i 2003? Det er jo muligt, når man så hører den konservative ordførers Irananalyse, som jeg virkelig synes er interessant.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg ved ikke rigtig, hvad der er baggrund for hr. Holger K. Niensens korte bemærkning her. Jeg omtalte det iranske lederskab som et tyrannisk despoti på mange områder, men fraskrev dem dog ikke enhver mulighed for at ræsonnere sig frem til, at det måske nok kunne være en fordel en gang imellem at have fred med sine naboer. Hvis det er meget positivt, så ved jeg ikke helt, om vi taler samme sprog, selv om det jo dog er dansk, vi benytter her i salen.

Det korte af det lange er, at hr. Holger K. Nielsen ved eller burde vide, at Danmark gik i krig i Irak, fordi det var den direkte konsekvens af verdenssamfundets mange krav til Saddam Hussein om at arbejde sammen med våbeninspektørerne og tage konsekvensen af betingelserne for våbenhvile efter det uprovokerede overfald på den lille golfstat Kuwait i 1990. Det var en konsekvensmæssig opfølgning af det internationale samfunds betingelser for våbenhvilen. Det ved hr. Holger K. Nielsen godt.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Men det er da noget andet end Ondskabens Akse, som George W. Bush talte om, og som den danske regering jo også har støttet. I hvert fald tror jeg, det her kan give anledning til nogle yderligere studier i, hvordan regeringens Iranpolitik udvikler sig.

Derfor er det altså af stor vigtighed, at befolkningen får klarhed over: Kan det virkelig være regeringens mening, at den her krig, som skulle være en krig for demokratiet mod diktaturet, betyder, at det iranske præstestyre får styrket sin indflydelse i hele Mellemøsten? Det her er virkelig interessant.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er jo demagogi på et meget specielt plan, hr. Holger K. Nielsen gør sig skyldig i her. Der er ikke tale om, at det har været et mål eller en tilsigtet konsekvens, at Irans position i Mellemøsten skulle styrkes. Og det er heller ikke afgørende nyt i regeringens Mellemøstpolitik, at vi gerne vil bruge dialogen som middel – tværti-